

IV. Családi Sátortábor az Emmaus Missziós Házban

Dr. Provaznik Balázs:

- Visszatekintés

A Galaxis őrzőihez hasonlítanám azt a kis csapatot, akiket csak úgy neveztem el magamban: az Emmaus őrzői. Nekik köszönhető alapvetően, hogy a bezárt intézményegységben még mindig van élet, hogy programok zajlanak, amelyek közül a legutóbbi a negyedik sítortábor volt 2025.07.18-22. között.

Én nem tartozom az Emmaus őrzőihez, de a tábor utolsó reggeli áhítatán átéreztem, mit érezhetnek ők, miért őrzik az Emmaust... Erről majd később.

Nagyon jó volt a mögöttünk álló 4,5-5 nap. Az érezhette át igazán, aki elejétől végig ott volt. Ilike ugyanis fantasztikus keretet tervezett a tábor lelkét jelentő eseménysornak, és mondhatom, minden óra, minden perc új élménnyel, lelki plusszal ajándékozott meg. (Magamról beszélek, mert erről tudok, de feltételezem, hogy mással is hasonló volt a helyzet.)

A korábbiakhoz képest annyiban volt más a tábor, hogy a főbejáratától jobbra eső kis udvarrész volt a táborhelyünk, és talán (vagy csak nekem tűnt úgy) sokkal több díszítés gyönyörködtette a táborlakókat: lámpák, virágok, gyertyák...

A tábor nagyobb részét a baptista ifjúsági szervezet keretében működő Ranger fiatalok népesítették be, akikkel együtt több, mint százán laktunk az Emmausban az első napokban. Az Emmaus teljes kertje tehát élettől volt tele, és most -hosszú idő után újra- nem csak növényi és állati élettel, hanem emberekkel, méghozzá az Úr közelségét kereső (és találó) emberekkel. Azért bocsátottam ezt előre, mert az a felismerés (vagy együttérzés), amit előrevetítettem, megkívánja, hogy az ember elképzelje a sátorokkal és rohangáló gyermekekkel teli táborterületet. Jegyezzük meg ezt az elképzelt (vagy már látott) képet.

Az események egymást követték. Mindenkinek szerepe volt, és mindenki szuper módon teljesítette a feladatát.

Klassz lelki és testi felüdülés volt minden nap, miközben észrevétlenül megtanultuk, miért vagyunk itt, hogy a kegyelem árad, mint Elizeus történetében a ki nem fogyó olaj, mint az élő víz, a vezetés fontosságáról, a jó vezető jellemzőjéről, a szeretet természetéről, kiemelten a türelem fontosságáról is elmélgedtünk, hallhattunk komoly gondolatokat arról, mik gátolnak

Krisztus követésében, az őszinteségről, a bűnbocsánatról, a kegyelemmel való szembesülésről (világítótornyos képhasonlattal), végül főlelkészünk által a kegyelemben élésről.

Megtapasztaltam Isten jelenlétét, nem kívánom bizonyítani. Aki nem hiszi, járjon utána. Szinte végig tenyerében hordozott minket Isten.

Ehhez olyan fantasztikus programok társultak, mint kenuzás és strandolás Tősbén, pizzázás, pingpong, labda, sakk ... Hallhattunk egyetemista űrprogramról egy kiváló mérnök hallgatótól, láthattunk középkori harci és polgári öltözeteket élő embereken, fegyvereket, párbajbemutatót, kipróbálhattuk a korabeli és a mai íjakat, a csendesség és IT-nélküliség áldása között kiemelkedtek a diavetítések, esti mozi (Királyok királya), a gyerekek bölcsebben szóltak sokszor, mint a felnőttek.

És minden sokkal szebbnek mutatkozott, mint máshol: a fák, a virágok, a szél, a föld, a tűz, a csillagok. Csillagokat külön is vizsgáltunk egyik este (fantasztikus volt már szabad szemmel is, pláne a profi csillagászati távcsővel. Láttuk a Nemzetközi Űrállomást (sajnos már Kapu Tibor nélkül -aki nagy űrt hagyott maga után a visszatéréssel-).

A gondolati együttállások, víziók közül végezetül kiemelem a már beharangozott utolsó reggeli áhítatot. Ezen a reggelen is az épület főteraszán ültünk, beszélgettünk. Egyszer hátrafordultam az elcsendesült, rangerek nélküli kertre tekintettem. Szó szerint megelevenedtek előttem a gyermekek, sátrak a fák között egy pillanatra. Ekkor belémhasított az Emmaus őrzői által emlegetett „most felelevenedtek a régi emlékek” érzés. Úgy hasított belém, hogy én nem éltem át gyermekkoromban, ifi koromban még az Emmaus áldását. A testvérekre néztem könnyes szemmel, és elmondtam nekik. Éreztem, hogy érzik ők is az érzésemet... Együtt voltunk lélekben...

Ez volt az Emmaus negyedik sátoztábora, ezt jelentette nekem.

Vissza akarok menni!

PB

ÁBDC

Bodócsné Fazekas Ilona:

- Élménybeszámoló

Sokáig gondolkoztam, hogyan írjam le röviden-tömören azt a sok kegyelmi ajándékot, amit átéltem az ide sátoztáborban veletek.

Legelőször is köszönöm az Úrnak, hogy a szervezést az Ilike szívébe helyezte és kitartást adott neki hozzá.

Nem szeretném részletezni az áhítatok témáit, mert mindenkinek mást üzen (Éppen most mi a neved!).

A dicsőítő énekek sora is nagyon emelte a kegyelmi ajándékok sorát. Nekem akkor csúcsoodott ki az egész, amikor azt énekeltük, hogy „A Kegyelmed Elég...”! A reggeli imaközösségben el is mondtam, hogy teljesen ott éreztem meg Jézus jelenlétét. Mintha ott állt volna az ajtóban és mögém jött, majd átölelt, azt sugallva, hogy „De jó neked itt lenni!”

Minden áhítat és program jól össze volt hangolva.

Az Úr csodája volt, hogy most is idevonzott más városból testvéreket.

Jó lenne jövőre, ha még több gyermek jönne, így gyermekáhítatokat is tudnánk tartani (Hajrá „kis” Julcsi 😊).

Én személy szerint mindannyiótoknak hálásan köszönöm azt a sok szeretetet, imát, összetartást, türelmet, improvizációt, sok-sok ölelést, sírást, nevetést, őszinteséget stb. és hogy támogattátok Ilikémet!

Jövőre veletek ugyanitt és mindenkivel, akit az Úr Szentlelke elhív a táborba!

S.D.G.

Bónusz élményem: Ágoston lenyűgözött, el voltam tőle ragadtatva!!!

Szeretettel: Icu